שער הפסוקים — פרשת נשא

סימן ד':

נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית וגו':

דע, כי כללות שבט לוי, הם בחי' ה' גבורות, הנקרא עיטרא דגבורה, חלק הנוק', וזהו טעם מ"ש בפרשת במדבר, ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל, כי אלו בחי' הגבורות, שהם לצורך הנקבה. אבל צריך שתדע, כי הם בבחינתם תוך זעיר, קודם שינתנו בנוקבא. ולכן הם זכרים, כי אחר שינתנו בנוקבא, אז הם גבורות נקבות, נשים ולא אנשים, וכמבואר אצלינו באורך בפרשת בראשית, בפסוק והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין:

והנה לכמה בחי' מתחלקות גבורות אלו ואלו, הם ב' בחינות, וכל אחת נחלקת לג' בחי', הבחי' הא', יש בה ג' מציאיות, הא' היא עיטרא דגבורה, הכוללת ה' גבורות, ועומדת בבחי' מוח הדעת שבנקבה. הב', היא בחי ה' גבורות, המתפשטות עוד בגוף שלה, מחסד שבה עד הוד שבה. הג', בחי' כללות המתקבץ מהם, והם הנקראים חמש גבורות של מ"ן, אשר ביסוד שבה:

והבחי' הב', יש בה ג' בחי' אחרות, האחת היא, בחי' ה' גבורות הניתנים לה בעת תיקון פרצופה ויצירתה, והם ניתנים בה לצורך בנין גופה ועצמותה ממש. הב', היא ה' גבורות הראשונות, הנתנות לה אחר שכבר נתקן גופה לגמרי, ואז נותנם ז"א ביסוד שבה, ע"י זווג שמזדווג בה בביאה ראשונה לעשותה כלי. הג', היא בחי' ה' גבורות חדשות, שנותנם ביסוד שבה, ע"י זווג שמזדווג בה אח"כ, בכל עת שמזדווג, נותן בה ה' גבורות חדשות, מחודשות בכל זווג וזווג, כמבואר אצלינו באורך בפרשת וירא, בדרוש יצחק וחבקוק ובנימין, וע"ש. והנה ג' משפחות הלוי, שהם, גרשון, וקהת, ומררי, הם ג' בחי' הנז"ל, אבל איני זוכר, אם הם ג' בחי' שבבחי' הראשונה. או ג' בחי' שבבחי' הב'. והנה גרשו"ן, בגימטריא קס"ת הסופר, והם בחי' ה' גבורות מנצפ"ך, העולים בגימטריא פ"ר. והנה הם אותיות כפולות, ולכן הם בגימטריא קס"ת, כמנין פ"ר פ"ר. והרי, כי גרשון הוא בחי' אחת מהשלשה הנז"ל, והוא כולל ה' גבורות המתפשטות בגופא דנוקבא. ונודע, כי הה' גבורות יורדות במרוצה אל היסוד דנוקבא, ומשם חוזרים לעלות בסוד אור חוזר מלמטה למעלה, עד כתר שבה, בכל פרצוף שלה ע"ד החסדים היורדים ביסוד דז"א, וחוזרים לעלות בו בסוד אור חוזר. גם נתבאר אצלינו, כי ג' גבורות הראשונות שבנוקבא, הם מכוסים, וב' גבורות תחתונים לבד דנו"ה שבה, הם המגולות, ואלו לבדם הם העולות למעלה להיותם מגולות:

וז"ס נשא את ראש בני גרשון, ונזכר בחי' מניינם בשם נשיאות ראש, להורות, ענין נשיאותם ועלייתם למעלה, כדי להאיר כנזכר. גם לטעם זה לא נמנו, אלא אותם שהם מבן שלשים שנה ומעלה, שהם אותם שהם מבחי' שלשה גבורות העליונות המכוסים, וכל אחד כלולה מעשר, הם שלשים שנה, ואלו לבדם הם הצריכות הארה להאיר בהם, ולכן אל תמנה, אלא מבן שלשים שנה ומעלה. ואמנם לפי שכללות הגבורות, הם ה' גבורות, ולכן תמנה ג"כ אותם שהם עד בחי' חמשים שנה, כי הם מצטרפות יחד:

ואמרו למשפחותם לבית אבותם הוא, כי הנה ב' נקבות הם, שנבנות מה' גבורות, והם, לאה, ורחל, כנודע, כי כל בנין הנקבה, נעשה מן הגבורות והתחיל בלאה, הנקראת בית אבותם, כי אין בית אלא אשה, והיא בית עליונה, לאה, שלוקחת ההארות כמנין אבתם חסר ו', והם ענין ד' אלפי"ן של ד' אהי"ה, שהם בגימטריא מד"ת, כמנין אבת"ם חסר ו' ע"ה, כמו שהודעתיך בפסוק (תהלים ט"ל ה') הודיעני ה' קצי, שהיא רחל. ומדת ימי מה היא, שהיא לאה, וכמו שהודעתיך בביאור ק"ש דשחרית דחול וע"ש. וכנגד רחל, אמר למשפחותם. והענין הוא, כי תחלק שם זה לשנים, ויהיה למ"ש פחות"ם, והם בחי' רחל, המקבלת אורות עליונים. והענין הוא, כי רחל יש בה י"ס, ובכל ספירה שבה, יש בה הויה אחת דב"ן דההי"ן, בסוד (ש"א א' ח') הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים כנזכר

שם. והנה עשרה פעמים ב"ן, הם בגימטריא תק"ך, ועם כללות העשרה הויו"ת, הרי תק"ל, ואח"כ תכלול הה', שהם ה' חסדים, עם הה' שהם גבורות, הרי תקל"ה. או אם תחבר תק"ל הנזכר עם הנקבה עצמה, הנקרא ה' אחרונה של ההוי"ה כנודע, יהיה תקל"ה, כמנין פחות"ם ע"ה, והיא בחי' רחל עצמה. אמנם מספר האורות שלוקחת, הם ש"ע נהורין, כמנין למ"ש, וזהו למ"ש פחות"ם:

וענין ש"ע נהורין אלו הוא, כי נודע שבפנים עליונים דז"א, יש בהן ש"ע נהורין, כמבואר בפרשת חיי שרה, בפסוק ואלה ימי שני חיי אברהם וגו', ושם נתבאר איך הם נמשכים דרך קו ישר למטה עד היסוד דז"א, ואז נקרא שלום. וסודו, כי היסוד הוא ו' זעירא, וכשיורדין בו ש"ע נהורין, נעשה שע"ו, כמנין שלו"ם, שלם ו'. וכבר ידעת, שם כי כל בחי' נהורין הם חסדים, ולכן הם יורדים ביסוד, ולכן (בראשית ט"ל ו') ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה, מהארת ש"ע נהורין אלו:

וז"ס מ"ש חז"ל, הדרת פנים זקן, כי מי שיש לו בחי' יסוד הנקרא יוסף, יש לו זקן, ויש לו הדרת פנים כנזכר, שהם ש"ע נהורין. אבל הסריס שחסר ממנו היסוד, אין לו הדרת פנים, ואין לו זקן. ואמנם אחר שנמשכו ביוסף, שהוא היסוד, אז עוברים משם דרך אחוריו אל רחל אשר שם, ואז כתיב בה, (בראשית כ"ט י"ז) ורחל היתה יפת תואר ויפת מראה. משא"כ בלאה העליונה, שלא נזכר בה יופי, ונקראת לבית אבותם, וזו נקראת למשפחותם:

ובני מררי, גם הם בחי' ה' גבורות, אבל הם בחינות ה' גבורות דמ"ן שיש ביסוד הנקבה. ולכן נקראים מררי, לשון מרירות הדינין שיש בהם, להיותם גבורות היותר תחתונות שבה. ולכן מררי בגימטריא ת"ן, כמנין ה' פעמים מי"ם, שהם הה' גבורות, שכל אחת נקראת מים נקבות. גם לטעם זה לא נאמר בהם לשון נשיאות ראש, אלא בני מררי תפקוד אותם, לפי שאלו הגבורות הקשים והמרים שהם ביסוד שלה, אינם עולות ממטה למעלה, כי ימררו לאותם שלמעלה. אבל בני גרשום, שהם התפשטות גופא, נזכר בהם נשיאות ראש:

ובני קהת, שכחתי עניינם ואפשר שהם ה' גבורות שבדעת הנקבה, ולכן קהת קודם במעלה לגרשון, כנלע"ד חיים. והנה שינוי שיש בגרשון לקהת ומררי, כי בו נאמר לבית אבותם, ואח"כ למשפחותם. ובהם, נאמר להפך. הטעם הוא, לפי שבני גרשון, הם הגבורות שיורדות וחוזרות לעלות ממטה למעלה כנזכר, ואין הארתם ניכרת, עד אחר שעלו למעלה, וההארה היוצאת מהם, הוא אחר שעלו. וא"כ נמצא, כי תחלה ניתן האור ללאה הנקראת בית אבותם, ואח"כ לרחל הנקראת למשפחותם. משא"כ בקהת ומררי:

ולקח הכהן מים קדושים בכלי חרש:

(מזולתו) הנה ר"ת 'חרש 'ומן 'העפר 'אשר 'יהיה 'בקרקע 'המשכן, הוא, חוה איב"ה, ירמוז אל מש"ה, (בראשית ג' ט"ו) ואיבה אשית בינך ובין האשה. כי העפר הוא נחש, אשר עפר לחמו. אשר יהיה בקרקע המשכן, ר"ל, כי כל חשקו ותאותו להתאחז ולהתדבק בקרקע המשכן, אשה העליונה, הנקראת חוה. וכמו שחוה נתקללה לסבת הנחש שהטיל בה זוהמא, כי זנתה תחת בעלה, ונאמר בה ואיבה אשית. כך זו הסוטה שזנתה תחת בעלה, תהיה לאלה ולקללה בקרב עמה. עוד, ר"ת 'המוכן 'יקח 'הכהן 'ונתן, הוא היה"ו, והוא אחד מצירופי הוי"ה, שהוא דין. כי ההה"ן הנקבות, גוברות על י"ו הזכרים. כי בהוי"ה זו שהוא דין, ינקם מהסוטה הזאת, אם זנתה תחת בעלה:

סימן ז':

וקרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה וגו':

ארז"ל כנגד ק"ל שנה, שהוליד אדה"ר שדין רוחין לילין. והנה משקלה, הם אותיות, משה ק"ל. ירמוז, אל מרע"ה, שילדתו אמו יוכבד, בהיותה בת ק"ל שנה. וגם הוא גלגולו של שת, שהוא ג"כ נולד אחר ק"ל שנה, שהוליד אדם שדין רוחין לילין: